

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **Ing. K. L.**, narozený X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2026, č. j. MPSV-2026/16695-421/1,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I.** Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II.** Žalobce **je povinen** Krajskému soudu v Ústí nad Labem zaplatit soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 12. 5. 2026 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2026, č. j. MPSV-2026/16695-421/1, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“), ze dne 28. 11. 2025, č. j. 854380/25/U, kterým byl žalobce podle § 30 odst. 1 písm. b) bodu 2 a § 30 odst. 3 ve spojení s § 5 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) vyřazen ode dne 1. 6. 2024 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, neboť neoznámil úřadu práce skutečnost, že má ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání uzavřenou dohodu o provedení práce.
2. V žalobě žalobce současně navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že zpětné vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by pro něj pravděpodobně znamenalo nejen povinnost vrátit finanční prostředky, které mu byly dříve vyplaceny jako podpora v nezaměstnanosti, ale i dluh na zdravotním pojištění a hrozbu nenapravitelné újmy ve starobním důchodu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 20. 5. 2026 uvedl, že odkladný účinek je výjimečný institut a soud musí vážit hrozící újmu žalobce s újmou jiných osob a s důležitým veřejným zájmem; odkázal přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131. Zdůraznil, že újmu musí žalobce tvrdit a osvědčit, jak vyslovil Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013-29. K meritu věci žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí úřadu práce o vyřazení žalobce z

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 1. 6. 2024 pro nesplnění oznamovací povinnosti, neboť žalobce ve lhůtě neoznámil, že měl uzavřenou dohodu o provedení práce, a tuto skutečnost neuvedl ani v žádosti o zprostředkování zaměstnání, ač k tomu byl v žádosti tázán. Podle žalovaného byl žalobce poučen o podmínkách evidence i o důsledcích zamlčení rozhodných skutečností, včetně možnosti zpětného vyřazení z evidence a na to navazující povinnosti vrátit neoprávněně vyplacenou podporu podle § 55 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný doplnil, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s § 143 zákona o zaměstnanosti, podle něhož ani odvolání proti vyřazení nemá odkladný účinek. Z těchto důvodů měl za to, že podmínky pro přiznání odkladného účinku splněny nejsou.

4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě. Lze konstatovat, že žalobce je povinen vylicít újmu, která mu výkonem napadeného rozhodnutí hrozí. Jeho tvrzení musí být dostatečně konkrétní a podrobná, musí zahrnovat vysvětlení, v čem újma spočívá, a vymezení rozsahu újmy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Dále je povinností žalobce osvědčit, jaké právní účinky má napadené rozhodnutí, a důvodnost jeho tvrzení o povaze a intenzitě hrozící újmy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2015, č. j. 2 As 218/2015-50).
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již

z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

6. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je splněna první podmínka, tj. existence žalobcem tvrzené újmy. Za podstatné soud považuje, že napadené rozhodnutí samo o sobě žalobci neukládá povinnost vracet podporu v nezaměstnanosti. § 45 písm. c) zákona o zaměstnanosti sice stanoví, že nárok na podporu v nezaměstnanosti zaniká vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání, avšak povinnost vrátit již vyplacené částky vzniká až na základě samostatného rozhodnutí vydaného krajskou pobočkou Úřadu práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 3 Ads 40/2008-114, či bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 Ads 104/2015-55). Podle § 55 odst. 3 zákona o zaměstnanosti vydává krajská pobočka Úřadu práce o povinnosti vrátit podporu samostatné rozhodnutí.
7. Žalobce návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil toliko obavou, že mu v budoucnu bude uložena povinnost vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti a že vůči němu bude uplatněn regresní nárok za pojistné, které za něj – coby uchazeče o zaměstnání – platil stát podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů. Uložení takové povinnosti však není předmětem napadeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím byl žalobce vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání, žádná peněžitá povinnost jím ukládána nebyla. Žalobci tedy nemůže být bezprostředním výkonem napadeného rozhodnutí tvrzená újma způsobena. Ta by mohla nastat teprve na základě jiného rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení. Proti takovému rozhodnutí by se následně mohl žalobce bránit samostatnými opravnými prostředky a případně i správní žalobou.
8. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět již pro nesplnění první podmínky, kterou představuje existence žalobcem tvrzené újmy. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení, a návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, který žalobce podal společně s žalobou, zamítl.
9. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost poplatku byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
10. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703 3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1784800926**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** kasační stížnost přípustná.

Ústí nad Labem dne 22. května 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.